

กล้าที่จะสอน

Parker J. Palmer

เวลาพูดถึงสติปัญญา(intellectual) ผมหมายถึงวิธีคิด
ที่เรามีต่อการเรียนการสอน รูปแบบและเนื้อหาของแนวคิด
ของเราว่า มนุษย์เรียนและรู้อย่างไร รวมทั้งธรรมชาติของผู้
เรียนและวิชาเรียน ส่วนเรื่องอารมณ์(emotional) ผมหมายถึง
ถึงความรู้สึกของเราและผู้เรียน ในขณะที่สอนและเรียนรู้ความ
รู้สึกที่ส่งผลให้การเรียนรู้ขยายตัวขึ้นหรือถดถอยลง ส่วนคำ
ว่า จิตวิญญาณ(spiritual) นั้น ผมหมายถึงหนทางอันหลากหลาย
หลายที่เราตอบสนองความปรารถนาของหัวใจในการเชื่อม
โยงกับความกว้างใหญ่ของชีวิต ความปรารถนาที่กระตุ้นให้
ความรักและการงานมีชีวิตชีวาขึ้น โดยเฉพาะการงานที่เรียก
ว่าการสอน

เราหมกมุ่นกับการควบคุมจัดการโลกภายนอก เพราะเราเชื่อว่ามันจะทำให้เรามีอำนาจเหนือความจริง เป็นอิสระจากข้อจำกัดของโลกภายนอก เราลุ่มหลง เทคโนโลยี ที่ดูเหมือนช่วยให้เราก้าวข้ามข้อจำกัดได้ และหลงลืมโลกด้านใน เราเชื่อว่าปัญหาที่เป็นรูปธรรมทุกปัญหา มีวิธีแก้ทางเทคนิคทั้งสิ้น นี่เป็นเหตุผลที่เราฝึกแพทย์ให้ซ่อมร่างกายผู้ป่วย แต่ไม่ได้สอนให้เคาระพจิตวิญญาณของผู้ป่วย สอนให้นักบวชเป็นผู้บริหารสูงสุด แต่ไม่สอนให้เป็นผู้นำทางจิตวิญญาณ สอนให้ครูเก่งเทคนิคการสอน แต่เข้าไม่ถึงจิตวิญญาณของนักเรียน

การสอนที่ดีไม่สามารถลดทอนเป็นเพียงเรื่องเทคนิควิธีการได้ แต่การสอนที่ดีนั้นมาจาก**อัตลักษณ์**และ**ความซื่อตรง**ของครู ครูที่ดีมี**อัตลักษณ์**ที่แสดงออกมาในการสอน ครูที่ไม่ได้เรื่องคือ คำพูดของครูจะล่องลอยอยู่ตรง ใบหน้าของนักเรียน เหมือนฟองคำพูดในหนังสือการ์ตูน เมื่อครูวางตัวเองห่างจากวิชาที่สอน ครูคนนั้นก็ห่างจากนักเรียนด้วย

ครูที่ดีเชื่อม โยงตัวเอง วิชาที่สอนและนักเรียน เข้าไว้ในสายใยชีวิต ดังนั้นนักเรียนจึงเรียนรู้ที่จะถักทอ โลกของเขาเองด้วย ครูที่ดีไม่ได้ขึ้นอยู่กับวิธีการ ขึ้นกับหัวใจที่มีปัญญา อารมณ์ และจิตวิญญาณ การทอสายใยระหว่างการเรียนการสอนก่อให้เกิดสิ่งที่เรียกว่า**ความรัก**

(บทที่ 1, หน้า50-51)

สิ่งที่หมกมุ่นในฐานะครู ไม่ใช่การช่วยเหลือนักศึกษาให้ได้เรียนรู้อย่างที่พวกเขาต้องการหรือจำเป็นที่จะต้องรู้ แต่กลับกลายเป็นการแสดงให้นักศึกษารู้ว่า ฉันทฉลาดเพียงใด รู้มากเพียงใด และเตรียมการสอนมาอย่างดีแค่ไหน แสดงออกไปโดยที่เป้าหมายที่แท้จริงไม่ใช่เพื่อช่วยให้นักศึกษาได้เรียน แต่ทำไปเพื่อให้พวกเขามีทัศนคติที่ดีต่อตัวฉัน

เป้าหมายหลักทางการศึกษาได้เปลี่ยนมาเป็นการแสดงเพราะความกลัว กลัวที่จะแสดงให้เห็นตัวตนที่แท้จริงของเรา ไม่ว่าจะเป็นคน หลอกลวง ใจ้ง ไม่รู้จริง คนที่ไม่มีปัญญาทำอะไรได้หรอก บางครั้งเราก็เป็นแบบนี้ กลัวว่าความซุ่มซำจะถูกเปิดเผย เราจึงพยายามทำทุกอย่าง ให้การแสดงบนเวทีดูเนียนและราบรื่น และในกระบวนการนี้เองที่นักเรียนได้เรียนรู้น้อยลงไปเรื่อยๆ (บทที่ 1, หน้า 78)

การจะเป็นครูที่ดีขึ้นผมต้องหล่อเลี้ยงความรู้สึกของตัวเอง ทั้งด้านที่พึงพิงและด้านที่ไม่พึงพิงการตอบสนองของคนอื่น และนี่เพื่อที่จะ เรียนรู้เรื่องนี้ให้ได้ดีจริงๆ ผมจำต้องเดินทางเข้าไปทำความเข้าใจกับ ธรรมชาติภายในตัวเอง โดยล่าพั้งและแสวงหาความช่วยเหลือจากคนอื่น ให้มองผมตามที่ผมเป็น

การเสแสร้งเป็นอีกชื่อหนึ่งของความแบ่งแยก เป็นภาวะที่ปิดกั้น ไม่ให้เราบ่มเพาะศักยภาพในการเชื่อมโยงที่มีความสำคัญสำหรับการ สอนที่ดี เมื่อเราเสแสร้ง เราก็จะขาดการเชื่อมโยงกับตัวเอง กับนักศึกษา ของเรา กับ โลกรอบตัวเรา ตัดขาดจากศูนย์กลางแห่งชีวิตที่เป็นทั้งรากและ ดอกผลของการสอน แต่หากเราเข้าใจว่า “ประเด็นคือการมีชีวิตอยู่กับทุก สิ่ง” เราจะได้สิ่งที่หายไปทั้งหมดกลับคืนมา

(บท 3, หน้า 145-146, 166)